

În scrisoarea de Advent din acest an, părintele Tomaž Mavrič, cm, al XXIV-lea succesor la sfântului Vincențiu, ne invită să contemplăm iubirea providențială a lui Dumnezeu și să medităm la câteva texte cheie ale sfântului Vincențiu de Paul care ne îndeamnă să avem încredere în Dumnezeu și în grija neîncetată pe care ne-o poartă.

SCRISOAREA DE ADVENT 2019

« IMNUL PROVIDENȚEI »

Dragi surori și frați în sfântul Vincențiu,

Harul și pacea lui Isus să fie întotdeauna cu noi!

Pentru fiecare dintre noi, viața este un pelerinaj. Suntem într-o mișcare continuă. Pelerinajul nu constă neapărat într-o deplasare dintr-un loc în altul, ci într-o schimbare launtrică a gândurilor, a felului de a medita, a sentimentelor și a rugăciunii.

În timpul anului, de-a lungul drumului nostru, Biserica ne oferă momente favorabile pentru a înțelege mai bine sensul pelerinajului din viața noastră și să dăm un sens fiecărei zile, fiecărui minut de pe acest drum. Învățăm astfel să fim mai atenți la evenimentele zilnice, la persoanele pe care le întâlnim, la gândurile și emoțiile ce se manifestă, și la natură – arbori, flori, râuri, munți, animale, soare, lună etc. – la tot ce ne înconjoară. Atenția și grija noastră se vor îndrepta încet-încet spre întreaga omenire și întregul univers.

Adventul este un timp forte. **În această perioadă privilegiată din an putem să ne continuăm meditația asupra evenimentelor care au plăsmuit spiritualitatea vincentiană și au făcut din sfântul Vincențiu de Paul un mistic al carității.** Pe lângă fundamentele spiritualității vincentiene la care am meditat în ultimii trei ani, mai există și un alt fundament și anume **Providența**.

Chintesența Providenței se poate exprima în următorii termeni: « **scopul lui Isus cu viața mea** », « **planul lui Isus pentru viața mea** », « **ajutorul lui Isus pentru o viață plină de valoare** ».

Providența lucrează în viața, sufletul și inima noastră cu o singură condiție: încrederea. Să avem încredere în « **scopul lui Isus cu viața mea** », « **planul lui Isus pentru viața mea** », « **ajutorul lui Isus pentru o viață plină de valoare** ». Să punem totul în mâinile lui Isus, și să fim convinși că scopul lui Isus cu viața mea este cel mai bun, planul pe care îl are pentru mine este cel mai bun plan și ajutorul lui este cel mai bun pentru o viață plină de valoare.

Providența ne va influența viața în funcție de profunzimea încrederii în Isus. Cu cât avem încredere mai adâncă în Isus, cu atât mai mult vom permite Providenței să înfăptuiască minuni în viața noastră. Cu cât ne încredințăm mai mult viața în mâinile lui Isus, cu atât mai mult vom putea percepe evenimentele zilnice, întâlnirile și locurile ca mijloace prin care ne vorbește Isus. Cu cât avem mai multă încredere în planul lui Isus pentru noi, chiar dacă nu-l putem înțelege sau ni se pare plin de suferință, cu atât mai mult ne vom bizui pe Providență. Să ne punem viața în mâinile lui Isus și încrederea deplină în El ne va ajuta să permitem Providenței să lucreze în noi în orice împrejurare a vieții.

Dacă ne « **abandonăm** » în mâinile lui Isus, în orice împrejurare, se schimbă totul. Nu vom mai considera evenimentele din viața noastră ca fiind bune sau rele, ci le vom considera pornind de la Isus, **încredințându-ne cu totul Lui le vom recunoaște ca « momente prielnice** ». Această alegere va exclude din vocabularul nostru cuvintele « soartă » și « întâmplare » și ne vom da seama că nu corespund modului nostru de a înțelege evanghelia și pe Isus.

Abandonarea deplină în mâinile lui Isus, încrederea deplină în planul lui Isus și încrederea deplină în Providență ne vor ajuta să descoperim sau să redescoperim frumosul, pozitivul și însemnătatea fiecărui eveniment. Nu vom mai privi evenimentele doar din punctul nostru de vedere, modul nostru de a gândi sau sentimentele noastre. În acest caz, soarta și întâmplarea vor sublinia negativul și vor ascunde frumosul, pozitivul și importanța a tot ce ne atinge și ne plăsmuiește.

Încrederea în Providență o găsim într-o rugăciune deosebit de frumoasă scrisă de Fericitul Charles de Foucauld, după convertirea care l-a condus pe căi nebănuite și l-a făcut să se încreadă doar în Dumnezeu. Rugăciunea numită adesea și « rugăciune de abandonare », arată dorința deplină de a se lăsa cu totul în mâinile Tatălui și de a deveni un instrument cu care Tatăl să facă ce vrea. Este gata să accepte toate și-și încredințează sufletul în mâinile Tatălui, fără nicio reținere și cu încredere nemărginită.

Tată, Ție mă abandonez,
Fă din mine ceea vei vrea,
Orice ai face, îți mulțumesc.
Gata sunt pentru orice și pe toate le accept.
Voia ta să se-împlinească în mine și-n făptura toată.
Acesta-i singur dorul meu, o Dumnezeul meu.
Sufletu-mi încredințez, în mâinile tale, Dumnezeul meu,
Ți-l dăruiesc cu toată dragostea inimii mele,
căci te iubesc.
Și iubirea mă îndeamnă cu putere
să mă dăruiesc ție
și să mă încredințez în mâinile tale fără rezerve,
pentru că tu ești Tatăl meu.

Trei sute de ani mai devreme, Providența devenea coloana spiritualității sfântului Vincențiu de Paul. Citind scrisorile și conferințele sale, observăm cu surprindere cât de des vorbește sfântul Vincențiu de

Providență. Providența a fost unul dintre factorii principali care l-a modelat pe Vincențiu și l-a transformat în persoana și sfântul pe care-l cunoaștem. Drumul de convertire de la Vincențiu copil, tânăr și primii ani de preoție, la Vincențiu care acceptă Providența a fost un drum greu. Vincențiu avea planurile și ideile lui despre rolul preotului, avea ambiții și scopuri egoiste. Reușește însă să renunțe la voința lui și să-l pună pe Isus în prim plan, să se încredințeze deplin în planul lui Isus și nu în proiectele sale proprii și va « cânta » de multe ori și în diferite moduri ceea ce putem numi « Imnul Providenței ». De fapt, această schimbare radicală a fost o minune. **Sfântul Vincențiu deoarece avea încredere deplină în Providență a devenit el însuși providență pentru ceilalți, pentru săraci.** Acesta a fost punctul culminant al comuniunii mistice, nu o comuniune abstractă, ci o unire mistică ce provoacă un răspuns afectiv și efectiv.

Aș dori să vă ofer spre meditare un rezumat al « **Imnului Providenței** » compus de sfântul Vincențiu, rodul meditației și a experiențelor sale.

« ... în sfânta Providență sunt ascunse comori dosebite; și cei care-l cinstesc pe Domnul nostru mai presus de orice, aceștia o iubesc și nu o calcă în picioare! »^[1]

« ...să ne abandonăm Providenței divine; ea va avea grijă de tot ce ne trebuie »^[2].

« ... amintindu-ne de toate lucrurile importante care s-au întâmplat în companie, sunt convins, că dacă s-ar fi întâmplat mai înainte nu ar fi fost atât de bine. Și mă refer la toate lucrurile fără nici o excepție. De aceea am o devoțiune specială ca să urmez pas cu pas preasfânta Providență a lui Dumnezeu. Și am o singură mângâiere, sunt convins că Domnul nostru singur a făcut și face fără încetare lucrurile acestei companii mici »^[3].

« Să lăsăm totul în grija înțeleaptă a providenței lui Dumnezeu. Am o devoțiune specială în a o urma; experiența mă face să văd că ea a făcut totul în companie și că doar grijile noastre o împiedică »^[4].

« Harul are timpul său. Să ne abandonăm în mâinile Providenței și să avem mare grijă ca nu cumva să vrem să o depășim. Dacă Domnul Nostru vrea să ne dea o anumită mângâiere în vacanță, cred că trebuie să urmăm în toate Providența cea mare și să ne străduim să punem piciorul doar acolo unde ne-a arătat ea »^[5].

« Domnul Nostru mi-a dat mângâierea să cred că, ne-am străduit întotdeauna, cu harul lui Dumnezeu, să urmăm Providența și nu să fim înaintea ei, ea care conduce toate cu înțelepciune ca să îndeplinească planul Domnului Nostru »^[6].

« Cel mai bun mod de a ne asigura fericirea veșnică este să trăim și să murim slujindu-i pe săraci, în brațele Providenței și într-o neîncetată renunțare la noi înșine, ca să-l urmăm pe Isus Cristos »^[7].

« Să ne supunem Providenței; ea va avea grijă de lucrările noastre când va vrea și cum va vrea. »^[8].

« Ah ! Domnilor, să cerem cu toții lui Dumnezeu pentru Companie acest duh care ne conduce peste tot, încât cei care vor vedea un misionar sau doi să poată zice: « Iată oameni apostolici, gata să meargă în cele patru colțuri ale lumii ca să ducă Cuvântul lui Dumnezeu. » Să-l rugăm pe Dumnezeu să ne dea inima pe care o au, prin harul lui Dumnezeu, slujitorii lui Dumnezeu. Mântuitorule! Să nu ne oprim! Este foarte important! Trebuie să avem o inimă asemănătoare, toți să fim o singură inimă, dezlipită de toate, cu încredere deplină în milostivirea lui Dumnezeu, cu calm, fără îngrijorare, cu curaj. « Voi avea asta sau asta în acel ținut? Cum voi face? » Mântuitorule ! Dumnezeu va fi mereu cu noi! Ah ! Domnilor, când ni se vorbește de moartea măreață a celor care sunt acolo, cine nu ar vrea să fie în locul lor? Cine nu dorește să moară ca ei, să fie siguri de răsplata veșnică! Mântuitorule, nu este

nimic mai de dorit! Să nu ne atașăm așadar de un lucru sau altul! Să mergem acolo unde ne cheamă Dumnezeu, El va avea grijă de toate, să nu ne temem. Slavă Domnului! »^[9]

La începutul Adventului să ne inspirăm din rugăciunea de abandonare a fericitului Charles de Foucauld. Fondatorul nostru, sfântul Vincențiu de Paul și toți ceilalți fericiți și sfinți ai familiei vincentiene au întrupat în viața lor încrederea absolută în Isus; în timpul lor și în mediul lor de viață au compus « Imnul Providenței ». Acum e rândul nostru să compunem « Imnul Providenței ».

Fratele vostru în sfântul Vincențiu,

Tomaž Mavrič, CM
superior general

Note :

^[1] Coste I, 68, L. 31 Luizei de Marillac

^[2] Coste I, 356, L. 245 lui Robert de Surgis

^[3] Coste II, 208, L. 559 lui Bernard Codoing

^[4] Coste II, 418-419, L. 678 lui Bernard Codoing

^[5] Coste II, 453, L. 704 lui Bernard Codoing

^[6] Coste II, 456, L. 707 lui Bernard Codoing

^[7] Coste III, 392, L. 1078 lui Jean Barreau

^[8] Coste III, 454, L. 1109 lui René Alméras

^[9] Coste XI, 291-292, Conferința 135, repetarea meditației, 22 august 1655;

Traducere: sora Magdalena